

De ce este dragostea atât de importantă?

Alexander Strauch

illbehonest.com/romana

“Dar ce am împotriva ta este că ți-ai părăsit dragostea dintâi. Adu-ți dar aminte de unde ai căzut, pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești.” (Apocalipsa 4:5)

De ce este pierderea dragostei atât de gravă? De ce Îl mâhnește atât de tare pe Domnul nostru? De ce este amenințarea judecății Sale atât de severă? De ce este aceasta o problemă de viață și de moarte pentru biserica locală? Răspunsurile sunt oferite de Însuși Hristos și de cei însărcinați ca apostoli.

În primul rând, Isus a învățat că “cea mai mare și cea dintâi poruncă” este să Îl iubești pe Dumnezeu în mod complet, total și fără rezerve – cu toată inima, cu tot sufletul și cu toată mintea (Matei 22:37-38; Marcu 12:28-34). Însumarea tuturor poruncilor lui Dumnezeu și a întregii slujiri religioase este dragostea pentru Dumnezeu. Aceasta este prima prioritate a credinciosului. Este motivul pentru care am fost creați. Nimic în viață nu este mai drept și nu aduce mai multă împlinire și satisfacție decât a-L iubi pe Dumnezeu Creatorul și Salvatorul nostru.

În al doilea rând, Isus a afirmat că a doua poruncă este asemănătoare cu prima: “Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Matei 22:39). Isus face din dragostea pentru Dumnezeu și dragostea pentru aproape doi tovarăși inseparabili. El a sumarizat esența religiei adevărate, a spiritualității interioare adevărate și a întregii conduite morale în dubla poruncă de a-L iubi pe Dumnezeu și pe aproapele tău. Propria Sa evaluare cu privire la dragoste este: “În aceste două porunci se cuprinde toată Legea și Prorocii” (Matei 22:40) și “Nu este altă poruncă mai mare decât acestea” (Marcu 12:31).

Astfel, urmașii lui Hristos trebuie să fie *marcați nu numai de un devotament total față de Dumnezeu, ci și de o slujire jertfitoare a aproapelui lor*. Această dragoste față de semen, potrivit lui Isus, include a ne iubi dușmanii, persecutorii și pe cei care nu sunt vrednici de iubit (Matei 5:43-48). Înainte de a citi mai departe, asigură-te că ai înțeles importanța acestor două porunci pentru trăirea vieții de creștin.

În al treilea rând, adevărata ucenicie necesită lepădare de sine și iubirea Lui mai presus de toți ceilalți: “Cine iubește pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine și cine iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine. Cine nu-și ia crucea lui și nu vine după Mine nu este vrednic de Mine” (Matei 10:37-38). Toate celelalte relații, chiar și cele mai apropiate legături de familie, devin idolatre atunci când Hristos nu este iubit în primul și în primul rând.

În al patrulea rând, Isus le-a lăsat urmașilor Săi o poruncă nouă: “Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu... Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei” (Ioan 13:34-35). Isus arată către propriul exemplu de dragoste care se jertfește pe sine, ca un model pentru a ține porunca cea nouă. În plus, El a afirmat că, prin acest fel de dragoste jertfitoare de sine pe care o vor avea unul pentru altul, lumea îi va identifica pe urmașii Săi. Într-adevăr, dragostea “trebuie să fie semnul distinctiv al urmașilor lui Hristos”.

Niciun filozof antic sau modern – Platon, Aristotel, Kant, Russell – nu a învățat vreodată asemenea ideii cuprinzătoare despre dragoste. Niciun om politic, de la Iulius Caesar până la Winston Churchill nu a cerut o astfel de dragoste urmașilor săi. Și niciun învățător religios, fie Buddha, Confucius sau Mohamed, nu a poruncit vreodată urmașilor săi să se iubească unul pe altul așa cum el i-a iubit pe ei și și-a dat viața pentru ei. Niciun alt sistem teologic sau filozofic nu spune atât de mult despre motivația divină a dragostei (și a sfințeniei), nu exprimă dragostea la gradul morții lui Hristos pe cruce, și nu cere o astfel de dragoste așa cum o cere învățătura lui Isus Hristos și a apostolilor Săi.

“Porunca cea nouă”, scrie Carl Hoch, “este acel *sine qua non* al vieții creștine.” *Sine qua non* este o expresie latină care înseamnă “fără de care nimic”. Astfel, porunca cea nouă este un element esențial al vieții creștine și al mărturiei înaintea lumii. A neglija porunca cea nouă ar face viața de creștin un “nimic” – ar face-o necreștină. În cuvintele profesorului scoțian de Nou Testament, John Eadie, “Nu există ceva atât de departe de exemplul lui Hristos ca o dispoziție dură și lipsită de dragoste.”

În al cincilea rând, Ioan, ucenicul iubit al lui Hristos, a afirmat că “Dumnezeu este dragoste” (1 Ioan 4:8,16). Pentru a înțelege mai bine această afirmație, trebuie să privim la Trinitate. În centrul doctrinei creștine a dragostei se găsește natura triună a lui Dumnezeu. Modelul suprem de dragoste există între cele trei Persoane ce compun Trinitatea – Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt – care sunt trei în unul și unul în trei și perfecți în dragostea reciprocă. “Orice dragoste”, spune Kelly Kapic, “nu este nimic altceva decât o reflexie sau o umbră a dragostei intratrinitariene.” Din veșnicie a existat o relație socială dinamică între Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt caracterizată de dragoste (Ioan 17:24). Iar noi am fost chemați să fim părtași ai acestei comunități sfinte a dragostei (Ioan 17:26; 14:21; 15:9-10).

Proclamația autoritativă a lui Ioan că “Dumnezeu este dragoste” susține de fapt principala sa chemare la a ne iubi unul pe celălalt: “Căci dragostea este de la Dumnezeu. Și oricine iubește este născut din Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu. Cine nu iubește n-a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este dragoste” (1 Ioan 4:7-8). Deci, a nu te iubi unul pe celălalt în familia lui Dumnezeu este un păcat extraordinar.

În al șaselea rând, Pavel a numit dragostea “o cale mai bună” de a trăi. Dragostea este virtutea principală care ar trebui să guverneze tot ceea ce facem și spunem în viața noastră de creștini. Pentru a aduce claritate deplină asupra acestui adevăr fundamental, Pavel scrie:

Și vă voi arăta o cale nespuse mai bună. Chiar dacă aș vorbi în limbi omenestești și îngerești, și n-aș avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zângănit. Și chiar dacă aș avea darul prorociei și aș cunoaște toate tainele și toată știința, chiar dacă aș avea toată credința, așa încât să mut și munții, și n-aș avea dragoste, nu sunt nimic. Și chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic. (1 Corinteni 12:31-13:3)

Într-o formă parafrază, Pavel spune:

Fără dragoste, până și limbile îngerești sună enervant

Fără dragoste, a cunoaște totul din punct de vedere teologic și filozofic nu ajută pe nimeni

Fără dragoste, credința puternică ce își asumă riscuri este zadarnică

Fără dragoste, a da totul săracilor nu folosește la nimic

Fără dragoste, chiar și sacrificiul suprem al vieții cuiva este fără sens

[...]

Pavel sumarizează 1 Corinteni 13, mărețul capitol al dragostei, cu această afirmație: “Acum dar rămân acestea trei: credința, nădejdea și dragostea, dar cea mai mare dintre ele este dragostea.” Fiecare creștin trebuie să fie marcat de credință, nădejde și dragoste. Aceste virtuți esențiale sunt fundamentale atât pentru o viață regenerată cât și pentru o biserică locală înfloritoare. Totuși, chiar și între acestea trei, Pavel spune: “cea mai mare dintre ele este dragostea”. Deci, fie că este vorba de roadele Duhului, fie de virtuțile fundamentale, dragostea este cea mai mare!

Fragment din cartea “Love or Die” (Iubește sau mori), pag. 12-17